

கௌதம் பதிப்பகம்

எண் 2, சத்தியவதி நகர் முதல் தெரு, பாடி, சென்னை - 600 050.
தொலைபேசி : +91-94440-86888, 98947-62888, 90422-76544, 96888-29900
மின்னஞ்சல் : admin@gowthampathippagam.com Website : www.gowthampathippagam.com

தீபம் நா.பார்த்தசாரதியின் படைப்புகள் சத்திய வெள்ளம்

முப்பத்து எட்டாவது அத்தியாயம்

பாண்டியன் முதலியவர்கள் துணைவேந்தரைச் சந்தித்துப் பேசிய இரவுக்குப் பின் எதிர்பார்த்த மாறுதல் ஏற்பட்டது. ரிமாண்டில் வைக்கப்பட்டிருந்த அண்ணாச்சி, மணவாளன், தேசியத் தோட்டத் தொழிற் சங்கத்தின் செயலாளர் ஆகிய மூவரையும் போலீஸ் நிபந்தனையின்றி விடுதலை செய்துவிட்டது. அவர்களை விடுவிப்பார்களோ மாட்டார்களோ என்று சந்தேகத்தோடு, பார்த்துப் பேசுவாவது அனுமதி பெறலாம் என்று சிறைச்சாலைக்குச் சென்ற பாண்டியன், கண்ணுக்கினியாள், மாணவ நண்பர்கள் எல்லாருக்கும் இந்த நற்செய்தி எதிர்பாராத வியப்பை அளித்தது. உடனே ஒரு மாணவன் சைக்கிளில் விரைந்து பூக்கடைக்குச் சென்று மாலைகள் வாங்கிக் கொண்டு வந்தான். சிறை வாயிலில் விடுதலையான மூவருக்கும் பாண்டியனும், கண்ணுக்கினியாளும், கூடியிருந்த மற்ற மாணவர்களும் மாலையிட்டு வரவேற்றார்கள்.

"அண்ணன் நேற்றுத்தானே ஊரிலிருந்து வந்தீர்கள்? உங்களை ஏன் கைது செய்தார்கள்?" என்று மணவாளனைப் பாண்டியன் கேட்ட போது, "இந்த ஆட்சியில் காரணம் பார்த்தா மனிதர்களைக் கைது செய்கிறார்கள்? வேண்டாதவர்களுக்கும், அரசியல் எதிரிகளுக்கும் எப்படியாவது தொல்லை கொடுத்து அவர்களை அலைக்கழிக்க வேண்டும். அதற்காகவே பலரைக் கைது செய்கிறார்கள். கதிரேசன் முதலியவர்கள் சம்பந்தப்பட்ட வழக்கு செஷன்ஸ் கோர்ட்டில் வரப்போகிறது. எப்படியாவது

அண்ணாச்சியையும் அதில் மாட்டி வைக்கலாம் என்று பார்த்தார்கள். அண்ணாச்சியைக் கைது செய்தது கொடுமையிலும் கொடுமை என்று குமுறிய காரணத்திற்காக 'இராவணசாமியின் பஸ்ஸை எரிக்கத் தூண்டினோம்' என்று பொய்க் குற்றம் சாட்டி என்னையும், தொழிற்சங்கச் செயலாளராகிய இந்த நண்பரையும் கைது செய்து உள்ளே வைத்தார்கள். பேயரசு செய்யும் போதில் பிணம் தின்னுவது கூடச் சட்டமாகிவிடும். அப்படித்தான் இப்போதெல்லாம் நடக்கிறது" என்று மறுமொழி கூறினார் மணவாளன். அப்போது வேறு ஒரு மாணவன், "நேற்று இரவு இராவணசாமியின் ஆட்கள் உங்க கடைக் கதவை உடைச்சு எல்லாத்தையும் சூறையாட முனு தடவை திரும்பத் திரும்பக் கடப்பாரையும் கம்புமாகத் தேடி வந்தாங்க. அவங்க அப்பிடி வருவாங்கன்னு எதிர்பார்த்தே நம்ப ஊழியர்கள் கடை வாசல்லே கூட்டமா இருந்ததாலேதான் கடை பிழைத்தது" என்று அண்ணாச்சியிடம் கூறினான். அதைக் கேட்டுச் சிரித்தார் அவர்.

"சத்தியம், நியாயம், தர்மம், நீதி, ஜனநாயகம் எல்லாத்தையுமே சூறையாடறவங்க என் கடையைச் சூறையாடறதுக்கா தயங்கப் போறாங்க? இப்படி எல்லாம் நடக்கும்கிறது நான் எதிர்பார்த்ததுதான் தம்பி..." என்றார் அண்ணாச்சி. எந்த இழப்புக்காகவும் கவலைப்படாத ஒரு தியாகியின் குரலாக ஒலித்தன அவர் சொற்கள்.

"சுதந்திரத்தின் அருமை பெருமை தெரியாத ஒரு மந்தையிடம் அதிகாரங்கள் கொடுக்கப்பட்டால் இப்படி எல்லாம் தான் நடக்கும். சுதந்திரம் என்பது பொறுப்புக்களிலிருந்து விடுபடுவது என்று புரிந்து கொண்டு விட்டவர்கள் நிறையவுள்ள நாடு இது. பொறுப்புக்களோடு அதிகம் இணைவதே உண்மையான சுதந்திரம் என்று எல்லோருக்கும் புரியவைக்கிற வரை இந்த நாடு சீர்படாது. அடிமைத்தனத்திலிருந்து விடுபடலாம். ஆனால் அதே சமயம் பொறுப்புக்களோடு நம்மை அதிகமாகப் பிணைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அப்படிப் பிணைத்துக்

கொள்ளாததால் தான் இவ்வளவு வினையும் வந்திருக்கிறது என்றார் தொழிற்சங்கச் செயலாளர்.

"எல்லா வகையிலும் பொறுப்பில்லாத மக்களுக்குப் பொறுப்பில்லாத ஆள்பவர்கள் தான் கிடைப்பார்கள். விசுவாசமில்லாத பலர் கூடி விசுவாசமுள்ள ஆட்சியை ஏற்படுத்திக் கொள்ள முடியாது. 'ஏனோ தானோ' மனப்பான்மை என்பதே சராசரி இந்தியனின் பொதுக் குணமாக இருக்கிற வரை எப்படிப்பட்ட மோசமான ஆட்சியையும் அவர்கள் பொறுத்துக் கொள்வார்கள்" என்றார். விடுதலையானவர்களைப் பார்க்க வந்திருந்த மற்றொரு தொழிற்சங்கவாதி.

சிறை வாசலில் கூடிவிட்ட மாணவர்களும் கூட்டத்தினரும் விடுதலையானவர்களை அண்ணாச்சி கடை வாசல் வரை ஊர்வலமாக அழைத்துச் சென்றார்கள். செல்லும் வழியிலும் அங்கங்கே கூட்டமாக மக்கள் சேர்ந்து கொண்டதால் ஊர்வலம் பெரிதாகி வளர்ந்திருந்தது. அண்ணாச்சி என்கிற மனிதரை மல்லிகைப் பந்தலில் சிறு குழந்தைகளுக்குக் கூடத் தெரியும். மாணவர்களில் எல்லாப் பிரிவுப் படிப்பில் படிக்கும் சகல மாணவர்களும் அவர் மேல் ஒரு மூத்த தமையனின் மரியாதையைச் செலுத்தி வந்தார்கள். அவருடைய பொது நலப் பணிகளும், பரோபகார சிந்தையும் ஊரறிந்தவை. தோட்டத் தொழிலாளர்களும், ஏழை எளியவர்களும் அண்ணாச்சியின் சைக்கிள் கடையைக் 'காந்திக்காரர் கடை' என்று தான் குறிப்பிட்டுப் பேசுவார்கள். அந்த அளவுக்கு அண்ணாச்சியின் மேல் மதிப்பு வைத்திருந்தார்கள் நகர மக்கள். ஒழுக்கமும், வாக்கு நாணயமும், எங்கே யாருக்குச் சிரமம் என்றாலும் தானே உடன் ஓடிச் சென்று உதவுகிற குணமும், எந்த நிலையிலும் பொறுமை இழக்காத மனோதிடமும் அண்ணாச்சியை எல்லோருமே மரியாதை செய்யும் தகுதிக்கு உரியவராக்கி இருந்தன. மேடைகளில் ஏறிக் கண் கூசும் வெளிச்சத்தில் பேச ஆசைப்படாமல் தொண்டு செய்யவும், உழைக்கவுமே ஆசைப்படும் அண்ணாச்சியின்

தனித்தன்மை காரணமாகவே அவர் பிறரால் தொழத் தக்கவர் ஆகியிருந்தார். அப்படிப் பட்டவரைப் போலீஸார் கைது செய்ததே நகரில் பெரும் பரபரப்பை உண்டாக்கியிருந்தது. அன்று அவர் விடுதலை ஆகிவிட்டார் என்பதும் அவருக்குப் பின் கைது செய்யப்பட்டவர்களும் விடுதலையாகிச் சிறை வாசலிலிருந்து ஊர்வலமாக அழைத்து வரப்படுகிறார்கள் என்பதும் வீதியில் பெருங்கூட்டத்தைக் கூட்டிவிட்டது. ஒவ்வொரு வார்டிலும் அங்கங்கே அமைந்திருந்த ஒவ்வொரு தேசியப் படிப்பகத்திலும் ஊர்வலத்தை நிறுத்தி அண்ணாச்சிக்கும், மணவாளனுக்கும், தொழிற் சங்கச் செயலாளருக்கும் மாலைகள் சூட்டி வரவேற்றார்கள். ஊர்வலம் கடையை அடைய வெகுநேரம் ஆயிற்று. ஊர்வலம் கடை வாயிலை அடைந்ததும் கூட்டத்தினரை அமைதியாகக் கலைந்து செல்லுமாறு அன்போடு வேண்டினார்கள் மணவாளனும், பாண்டியனும். அண்ணாச்சி எல்லோரையும் நோக்கி மலர்ந்த முகத்தில் புன்முறுவலோடு கைகூப்பினார். எந்தக் களங்கமும் இல்லாத அவருடைய அந்த முகமலர்ச்சியும், புன்முறுவலும் ஒரு குழந்தை சிரிப்பதைப் போலிருந்தன. சிறையிலிருந்து விடுதலையாகி வந்த அலுப்போ, களைப்போ, சோர்வோ சிறிதும் இன்றிக் கடை முகப்பில் வரிசையாக அடுக்கியிருந்த சாக்லேட் பாட்டில்களில் இருந்து இரு கையும் நிறைய மிட்டாய்களை அள்ளிக் கூட்டத்திலும் கடை முன் புறமும் இருந்தவர்களில் சிறுவர், சிறுமிகளைத் தேடிச் சென்று, "இந்தா, மிட்டாய்ச் சாப்பிடு" என்று அவர்களுக்கு மிட்டாய் வழங்கத் தொடங்கிவிட்டார் அண்ணாச்சி. மணவாளனும், பாண்டியனும், கண்ணுக்கினியாளும், தொழிற் சங்கச் செயலாளரும் மற்றுமுள்ள மாணவர் பிரதிநிதிகளும் கடையின் பின்புறமுள்ள அறைக்குச் சென்றனர். பாண்டியன், தான் மல்லிகைப் பந்தலுக்கு வந்தவுடன் பூதலிங்கத்தைச் சந்தித்ததையும், அவர் யோசனையின் படியே துணைவேந்தர் தாயுமானவனாரைச் சந்தித்ததையும், தாயுமானவனார் தன்னையும் எதிரே வைத்துக் கொண்டே ஆர்.டி.ஓ.வுக்கு ஃபோன் செய்ததையும் மணவாளனிடம் விவரித்தான்.

"அண்ணன் என்னைத் தவறாகப் புரிந்து கொள்ளக் கூடாது. அண்ணாச்சியும், நீங்களும், நம்ம தொழிற் சங்கச் செயலாளர் அண்ணனும் விடுதலையாகணும்கிற ஒரே ஆசைக்காக நான் வி.சி.யிடம் பொய் கூடச் சொல்லி நடிக்கும்படி நேர்ந்து விட்டது."

"நடந்ததைப் பற்றி என்ன? இனி நடக்க வேண்டியதைப் பற்றிக் கவனிப்போம். இங்கே நியாயங்களை நிலைநாட்ட இன்று தந்திரமும் வேண்டியதாகத்தான் இருக்கிறது. சிங்க வேட்டைக்குத் துணிவு மட்டுமே போதும். நரி வேட்டைக்குத் தந்திரமும் வேண்டும். இன்றுள்ள ஏகாதிபத்திய ஆட்சியை எதிர்த்து நாம் போராடுவது நரி வேட்டையைப் போன்றது பாண்டியன்! இந்த ஆட்சியில் துணைவேந்தர்கள் பல்கலைக் கழகத்தில் ஆளும் கட்சியின் பல்கலைக் கழக கிளைக்குத் தலைவர்கள் போல் செயல்படுகிறார்கள். நீதிபதிகள் ஆளும் கட்சியின் நீதிமன்றக் கிளைத் தலைவர்கள் போல் செயல்படுகிறார்கள். இந்தச் சூழ்நிலையில் தான் நாம் இருக்கிறோம். பட்டமளிப்பு விழாவின் போது நாம் என்ன செய்யப் போகிறோம் என்பது இரகசியமாகவே இருக்க வேண்டியது அவசியம். யாரும் அப்பழுக்குச் சொல்ல முடியாத வெள்ளை வேட்டிகட்டிய துறவியாகிய அண்ணாச்சியையே அவர்கள் கைது செய்து விட்டார்கள். அதை ஏனென்று கேட்க வந்த என்னையும் இதோ இந்தத் தொழிற் சங்கச் செயலாளரையும் கூட உள்ளே தள்ளி விட்டுப் பட்டமளிப்பு விழாவைக் காதும் காதும் வைத்தாற் போல் நடத்தி விட நினைக்கிறார்கள். நாமும் தந்திரமாகவே நடப்போம். எந்தப் போராட்டத்துக்கும் நாம் முயல மாட்டோம் என வி.சி. நினைக்கும்படி நீ சொல்லிவிட்டு வந்திருப்பது அப்படியே இருக்கட்டும் பாண்டியன்! ஆனால் உண்மையில் முன்பு திட்டமிட்டதை விடப் பெரிதாக நாம் இந்தப் போராட்டத்தை நடத்தப் போகிறோம். இப்போதே அதற்கான ஏற்பாடுகளைத் தொடங்க வேண்டும். இந்தப் பல்கலைக் கழக மாணவர்களைத் தவிர மாநிலம் முழுவதும் பிரதிநிதிகளை அனுப்பி

ஒரு கல்லூரிக்கு நூறு பேர் வீதம் திரட்டி மல்லிகைப் பந்தலுக்குப் படை திரண்டு வரச் செய்ய வேண்டும். எல்லோருமே போராட்டத்துக்கு வருவது போல் வரக் கூடாது. தனி பஸ் ஏற்பாடு செய்து கொண்டு மல்லிகைப் பந்தலுக்கு உல்லாசப் பயணம் வருவது போல் தற்செயலாகத் தோன்றும்படி வெளியூர் மாணவர்களை வரச் செய்ய வேண்டும். நமது பல்கலைக் கழக மாணவர்கள் பல்கலைக் கழகக் காம்பஸிற்கு உள்ளேயும், மற்ற மாணவர்கள், நகரின் தொழிலாளர்கள், பொதுமக்கள், பிறர் எல்லாம் பல்கலைக் கழக எல்லைக்கு வெளியேயும் போராட வேண்டும். ஆனால் எந்தப் போராட்டமுமே நடைபெறாது என்பது போல், வி.சி.யும், ஆர்.டி.ஓ.வும் சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகளும் நம்பி ஏமாறும்படி பட்டமளிப்பு விழாத் தினத்துக்கு முதல் நாள் இரவு வரையில் நாம் தந்திரமாக நடந்து கொள்ள வேண்டும். அது முக்கியம்!" என்று மணவாளன் கூறியதும் ஒரு மாணவன் கேட்டான்:

"அவர்களாகவே நம்மேல் சந்தேகப்பட்டு கட்சி ஆட்களாகிய குண்டர்களையும், போலீஸ்காரர்களையும் இங்கே ஏராளமாகக் கொண்டு வந்து குவித்தால் என்ன செய்வது? அண்ணன் நினைப்பது போல் அவர்கள் ஏமாறவோ, சும்மா இருக்கவோ மாட்டார்கள். மல்லை இராவணசாமி கொள்கைகளை நம்பி அரசியல் நடத்திப் பழகாதவர். அடியாட்களை நம்பியே அரசியல் நடத்துகிறவர். மானம், மரியாதை, மதிப்பு என்று அவருடைய கட்சி அடிக்கடி கூறும் வார்த்தைகளை அவர்களே காப்பாற்றியதும் கிடையாது. பிறருக்கு அளித்ததும் இல்லை! குண்டர்களை நாம் எப்படி எதிர்ப்பது?"

"எதிர்க்க வேண்டிய அவசியமே இல்லை. நம்முடைய கூட்டம் ஒரு வெள்ளமாகப் பெருகினால், நமது சத்திய ஆவேசமும், தார்மீகக் கோபமும், ஒரு பிரளயமாகத் திரண்டால் அதில் எல்லா எதிரிகளுமே தாமாக மூழ்கிப் போய் விடுவார்கள்" என்று கூறிய மணவாளன், கண்ணுக்கினியாள் பக்கம் திரும்பினார். "சகோதரி!

பெண்கள் படையைத் திரட்டும் பொறுப்பு உன்னுடையது. ஆண்கள் படையைத் திரட்டும் எங்கள் பாண்டியனைக் கவனித்துக் கொள்ள வேண்டியதும் உன் பொறுப்புத்தான்; லஞ்சமும், ஊழலும், எதேச்சாதிகாரமும் சுயநலமும் கொடுமைகளும் மலிந்து விட்ட ஓர் ஆட்சியை எதிர்த்துத் தொடங்கும் இளைய தலைமுறையின் இணையற்ற பெரும் போர் இது. இன்று இந்தப் போரின் தலைவனாகிய பாண்டியன் நாளை உன் சொந்த வாழ்வுக்கும் தலைவனாக வேண்டியவன் என்று பேசிக் கொள்கிறார்கள். ஆகவே அவனையும் நீ பாதுகாக்கக் கடன்பட்டிருக்கிறாய்" என்று மேலும் சொல்லிவிட்டுப் பாண்டியனையும் அவளையும் மாறி மாறி நோக்கிப் புன்னகைப் பூத்தார் மணவாளன். இதைக் கேட்டு அங்கு கூடியிருந்த எல்லோருமே சிரித்து விட்டார்கள். வெளியூர் மாணவர்களைக் கண்டு பேசி விளக்க உடனே பிரதிநிதிகள் பெயர்களைக் குறித்து அவர்கள் அங்கே போய் என்னென்ன செய்ய வேண்டும் என்பதும் விளக்கப்பட்டது. இதற்குள் அண்ணாச்சி நீராடி உடை மாற்றிக் கொண்டு திருநீறு குங்குமம் பளிச்சிடும் நெற்றியுடனும், தும்பைப் பூப்போல் வெளேறென்ற கதர் ஆடையுடனும் வந்து தோன்றினார். கூட்டத்தில் மின்னல் வந்து நிற்பது போல் நின்றார் அவர்.

"ரெண்டு நாளா அண்ணாச்சியை உள்ளே தள்ளி கடை வியாபாரம் எல்லாத்தையும் கெடுத்துப்பிட்டாங்க, பாவம்" என்றார் ஓர் ஊழியர்.

"அப்படிச் சொல்லாதீங்க தம்பீ! இந்தக் கடை, வியாபாரம் இதெல்லாமே எனக்குப் பெரிசு இல்லே. நான் செய்ய ஆசைப்படற தொண்டுக்கு இது ஒரு விலாசம். இது ஒரு சாக்கு. இதைச் சாக்காக வைச்சுக்கிட்டு நான் பொதுக் காரியத்துக்கு அலையிறேன். இதுக்கு முதலாளியாகவோ, உரிமைக்காரனாகவோ நான் என்னை நெனைச்சுப் பார்த்ததே இல்லை. நான் இதுக்குத் தர்மகர்த்தா. அவ்வளவுதான். எத்தினியோ மாணவர்கள் இங்கே என் கையாலே சிலம்பம் பழகினாங்க. ஆனா நான் சிலம்பம் ஆடி ஒரு

நல்லவனைக் கெடுத்தது கிடையாது. நான் ஒரு தொண்டன். தொண்டு செய்யறதற்குத் தடையாகிற அளவுக்குப் பெருமையும் உயரமும் எனக்கு வந்துவிடக் கூடாதே என்பது மட்டும் தான் நான் படுகிற ஒரே கவலை. வாழ்கிற வரை தொண்டனாக வாழ உறுதி பூண்டவன் நான். என்னைக்காவது நான் போயிட்டாலும் தொண்டனாகத்தான் போய்ச் சேருவேன். 'அண்ணாச்சி தொண்டனாகத் தொடங்கி தொண்டனாகவே இறந்தான்'னு ஜனங்க பேசிக்கிடனுமே தவிரத் தொண்டனாக ஆரம்பிச்சு அதிலே லாபமாச் சம்பாதிச்சு புகழை முதலீடு பண்ணித் தலைவனாக இறந்தான்னு என்னைப் பத்தி நான் போனப்புறம் பேச்சு வரப்பிடிாது. அதுதான் இந்த ஏழையோட ஒரே ஆசை தம்பீ!"

"அண்ணாச்சி! போகிறதையும் சாகறதையும் பத்தி இப்ப என்ன பேச்சு? நீங்க ஒண்ணும் போகமாட்டீங்க. நூறு வயசு இருப்பீங்க. பாண்டியனும் கண்ணுக்கினியாளும் பேரன் பேத்தி எடுக்கறதைக் கூட இருந்து பார்க்கப் போறீங்க. போனாத் தொண்டு எதுவும் செய்ய முடியாது. இருந்தாத்தான் தொண்டு எல்லாம் செய்யலாம், பாடுபடலாம்" என்றார் மணவாளன்.

"எனக்கு மட்டும் போக ஆசையா என்ன? போகணும்னு வந்தாப் பத்து நலவங்களைக் காப்பாத்தறதுக்காகத் தான் நான் போவேன்! எதிரிங்க என் உயிருக்குக் கருக்கட்டிக்கிட்டு அலையறாங்க. ஆனா என்னைக் காப்பாத்திக்கணும்னு போராடி அதுக்காக நான் சாக மாட்டேன். என்னைத் தவிர மத்தவங்களைக் காப்பாத்த நான் சாகவும் தயாராயிருப்பேன். அப்படிப் பட்ட நெஞ்சுறுதியை அந்தக் காந்தி மகான் எனக்குத் தந்திருக்காரு..."

"அந்தக் காந்தி மேலே ஆணையாக இனிமே நீங்க இப்படியெல்லாம் பேசமாட்டேன்னு முதல்லே சொல்லுங்க. இல்லாட்டி எங்களுக்கெல்லாம் கோபம் வரும். நாங்களெல்லாம் இருக்கறப்ப உங்களை எவன் நெருங்க முடியும்? நீங்க வெறும்

அண்ணாச்சி மட்டும் இல்லை! இங்கே நீங்க ஒரு தத்துவம். யூ ஆர் த ஒன்லி பெர்ஃபெக்ட் எம்பாடிமெண்ட் ஆஃப் சோஷல் செர்வீஸ். இங்கே பெருக்கெடுத்திருக்கும் சத்திய வெள்ளத்தின் ஊற்றுக்கண் நீங்கள் தான் என்பதும் உங்களுக்கே நன்றாகத் தெரியும். நீங்கள் இல்லாத மல்லிகைப் பந்தலை நாங்கள் நினைத்துக் கூடப் பார்க்க முடியாது. இதோ இந்தக் கடைக்குப் பக்கத்தில் பல ஏக்கர் நிலத்தில் பிரம்மாண்டமான கட்டிடங்களில் இருக்கிறதே அது அல்ல எங்கள் பல்கலைக் கழகம். அந்தக் கட்டிடங்களும், புத்தகங்களும், ஆசிரியர்களும் படித்த கோழைகளிடம் உள்ளன. ஆனால் இந்தக் கையகலக் கடையோ படிக்காத மேதையிடம் இருக்கிறது. இங்கே இருக்கிற மன விலாசம் அங்கேயுள்ள பெரிய ஹால்களில் கூட இல்லை. படித்த கோழைகள் சிலர் ஆண்டுதோறும் மேலும் பல படித்த கோழைகளை உருவாக்கி அனுப்பும் அந்தக் கூடங்களை மதிப்பதை விட இந்தக் குடிசையை நாங்கள் அதிகம் மதிக்கிறோம். அந்தக் கூடங்களில் கற்பதை விட இங்கே நாங்கள் கற்பதும் உணர்வதும் அதிகமானவை என்பதை நீங்கள் அறிவீர்களா?" என்று கண்ணுக்கினியாள் சற்றே கோபமான குரலில் அவரை மடக்கிக் கேட்ட போது, "என்னை அதிகமாகப் புகழாதே. நான் எதுவும் அறியாதவன்; பாமரன்" என்று தலை குனிந்தார் அண்ணாச்சி.

மணவாளன் நாத் தழுதழுக்கச் சொன்னார்:

"இங்கே உள்ள ஐந்தரை கோடி மக்களுமே உங்களைப் போன்ற அறியாதவர்களாகப் பாமரர்களாக இருந்தால் இந்த நாடு இவ்வளவு சீரழிந்திருக்காது. இங்கே ஞானவான்களை விடப் பட்டதாரிகளை மதிக்கிறார்கள். புத்திமான்களை விட அதிகாரிகளைத் தொழுகிறார்கள். தொண்டனை இருளடைய விட்டுவிட்டுத் தலைவனுக்குக் கோயில் கட்டுகிறார்கள். கொள்கைகளைத் துருப்பிடிக்க விட்டு விட்டுக் கொடி மரங்களுக்குப் புது வர்ணம் பூசுகிறார்கள். அடிப்படைகளை இற்றுப் போக விட்டு விட்டு மாடங்களை அலங்கரித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இவற்றினிடையே நீங்கள் ஓர் ஆச்சரியம் தான்! உங்களைப் போல் ஊருக்கு ஓர் அண்ணாச்சியை மீதம் விட்டு விட்டு வரவில்லையே என்பதற்காக காந்தி மகானே இப்போது அங்கே சுவர்க்கத்தில் கழிவிரக்கப்பட்டு அழுது கொண்டிருப்பார்."

மகாத்மா காதியின் பெயரை மீண்டும் கேட்டவுடன் அண்ணாச்சிக்குக் கண்கள் கலங்கி நீர் மல்கிவிட்டன. ஒன்றும் பேசத் தோன்றாமல் அப்படியே உட்கார்ந்து விட்டார் அவர். அப்போது உள்ளே வந்த மாணவர் ஒருவர், "பூதலிங்கம் சார் கொடுத்து அனுப்பினாரு" என்று ஒரு கடிதத்தைப் பாண்டியனிடம் கொடுத்தார். பாண்டியன் கடிதத்தைப் பிரித்துப் படித்துவிட்டு அதை அப்படியே மணவாளனிடம் கொடுத்தான். மணவாளன் படித்து முடித்ததும் அதை அண்ணாச்சியிடம் கொடுத்தார். அண்ணாச்சி படிக்கும் போதே அவர் அருகே அமர்ந்திருந்த கண்ணுக்கினியாளும் அந்தக் கடிதத்தைப் படித்து விட்டாள்.

'மாணவர் போராட்டம், கிளர்ச்சிகளில் சம்பந்தப்பட்டுத் தூண்டுவதாகக் குற்றம் சாட்டியும், எச்சரித்தும் தமக்குப் பல்கலைக் கழக நிர்வாகம் 'மெமோ' அனுப்பியிருப்பதாகவும், அதனால் தாம் ஓரளவு கவனமாக ஒதுங்கி இருக்க வேண்டியிருப்பதாகவும் அதற்காகத் தம்மைத் தவறாக எண்ணக் கூடாது' என்றும் பொருளாதாரப் பேராசிரியர் அக்கடிதத்தில் வேண்டியிருந்தார். பட்டமளிப்பு விழாவை முன்பு தீர்மானித்திருந்த நாளுக்கும் முன்னதாகவே நடத்தி விடுவதற்கு அமைச்சரும், பல்கலைக் கழக நிர்வாகமும் ஏற்பாடு செய்து வருவதாகவும் மாணவர்கள் ஏதாவது கிளர்ச்சி செய்தால் ஒடுக்குவதற்கு மல்லிகைப் பந்தலில், பல ஊர்களிலிருந்தும் போலீஸ்காரர்களை வரவழைத்துக் குவிப்பதற்கு அரசாங்கமும், லாரி லாரியாகக் கட்சி அடியாட்களை வரவழைத்துக் குவிப்பதற்கு மல்லை இராவணசாமியும் முயன்று வருவதாகவும் பூதலிங்கம் அந்தக் கடிதத்தில் மேலும் விவரித்திருந்தார். பல்கலைக் கழக எல்லையிலும் நகரிலும் ஏராளமான இரகசியப் போலீஸார்

அலைந்து திரிந்து கொண்டிருப்பதையும் கூறி எச்சரித்திருந்தது பேராசிரியரின் கடிதம்.

பட்டமளிப்பு விழாவுக்கு நாட்கள் மிகவும் குறைவாகவே இருப்பதை உணர்ந்த மணவாளன் விரைந்து செயல்பட வேண்டும் என்பதை எல்லாரிடமும் வற்புறுத்தினர். அங்கே நீராடி உணவருந்த எல்லோருக்கும் முடிந்த வரை வசதி செய்து கொடுத்தார் அண்ணாச்சி. வெளியூர் மாணவர்களை ஒன்று திரட்டுவதற்கு அனுப்ப வேண்டிய மாணவர் பிரதிநிதிகளுக்குத் தொழிலாளர் யூனியன் செயலாளர் மூலம் ஒரு ஜீப் ஏற்பாடு செய்து கொடுத்து அன்று மாலையிலேயே அனுப்பி வைத்தார் மணவாளன். வேறு ஏற்பாடுகளும் அடுத்தடுத்துச் செய்யப்பட்டன. இரகசியங்கள் எதுவும் வெளிப்பட்டு விடாமல் பாதுகாக்கும்படி மாணவர்கள் கண்டிப்பாகவும் வற்புறுத்தியும் எச்சரிக்கப் பட்டிருந்தனர். எல்லா வேலைகளும் இரகசியமாகவே நடைபெறலாயின.

அடுத்த நாள் பல்கலைக் கழகம் திறந்தது. வகுப்புக்கள் அமைதியாக நடந்தன. எல்லா மாணவர்களும் பாண்டியன், கண்ணுக்கினியாள் உட்படத் தங்கள் தங்கள் வகுப்புக்களுக்குப் போனார்கள். துணைவேந்தரே நிலைமையை நோட்டம் விட்டு அறிகிறவர் போல் எல்லாப் பிரிவுகளையும் சுற்றிப் பார்த்தார். அப்படி அவர் சுற்றிப் பார்க்கும் போது அவரோடு பல்கலைக் கழக சிண்டிகேட் உறுப்பினர் ஆனந்தவேலுவும், பதிவாளரும், இராவணசாமியும், தமிழ்த்துறைத் தலைவர் பொழில் வளவனாரும் உடன் வந்தனர். எல்லாப் பிரிவிலும் வகுப்புக்கள் பரீட்சை நெருங்குகிறதே என்ற கவலையுடனும், படிப்பில் உள்ள அக்கறையுடனும் மிகவும் 'ஸீரியஸ்ஸாக' நடப்பது போல் தோன்றின. அன்று பிற்பகலில் பாண்டியனையும் மோகன்தாஸையும் ஏனைய மாணவர் பிரதிநிதிகளையும் துணைவேந்தரே தமது அறைக்குக் கூப்பிட்டுப் பாராட்டி நன்றி தெரிவித்தார். பட்டமளிப்பு விழா ஏற்பாடுகளைப் பற்றிச் சொன்னார்.

"பட்டமளிப்பு விழாவுக்கு இன்னும் மூன்றே நாட்கள் தான் இருக்கின்றன. கவர்னரும் அமைச்சர் கரியமாணிக்கமும் வருகிறார்கள். கல்வி அமைச்சருடனேயே வேறு சில அமைச்சர்களும் சிறப்பு விருந்தினர்களாக வந்தாலும் வரலாம். முதலில் பட்டம் பெறுகிற மாணவர்களுக்கும், பி.ஜி. மாணவர்களுக்கும் மட்டுமே கான்வகேஷன் ஹாலில் உட்கார அனுமதியளிப்பது என்று முடிவு செய்திருந்தேன். நீங்கள் எல்லோரும் அமைதியாக இருந்து, ஒத்துழைப்பீர்கள் என்று தோன்றுவதால் இப்போது இங்கே படிக்கிற எல்லாப் பிரிவு மாணவ மாணவிகளுக்குமே கான்வகேஷன் ஹாலுக்குள் வருவதற்கு பாஸ் தரலாம் என்று ரிஜிஸ்திராரிடம் சொல்லி விட்டேன். காலை பத்து மணிக்குத் தொடங்குகிற பட்டமளிப்பு விழா அநேகமாக ஒரு மணிக்குள் முடிந்து விடும். பிற்பகலில் இந்தப் பல்கலைக் கழகத்தின் பழைய மாணவர் சங்கமும், யுனிவர்ஸிடி ஸ்டாஃப் கவுன்சிலும் சேர்ந்து ஏற்பாடு செய்துள்ள விருந்தில் அமைச்சரும் கவர்னரும் கலந்து கொள்ளப் போகிறார்கள். அமைச்சர் சிறப்புரை. பெருந்திரளாக வரவேண்டும். நாளை காலைப் பத்திரிகைகளிலேயே பட்டமளிப்பு விழா அறிவிப்பும் விளம்பரமும் வந்துவிடும்."

"எங்கள் மேல் நீங்கள் காட்டுகிற அன்புக்கு எப்படி நன்றி சொல்வதென்றே தெரியவில்லை சார்" என்று பாண்டியனை ஓரக் கண்ணால் பார்த்தபடி சிரித்துக் கொண்டே துணைவேந்தருக்கு நன்றி சொன்னான் மோகன்தாஸ்.

"பை நேச்சர் நீங்கள் எல்லாம் ரொம்ப நல்லவர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும் பாண்டியன்! அந்தச் சைக்கிள் கடைக்காரனும் உள்ளூர் பாலிடெக்னிக்ஸ்களும் தான் அடிக்கடி உங்களைத் தூண்டிவிட்டுக் கெடுத்துடறாங்க... இல்லியா?"

துணைவேந்தரின் இந்தக் கேள்விக்கு மாணவர்கள் ஒரு பதிலும் சொல்லவில்லை. மௌனமாகத் தங்களுக்குள் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

"மாணவர்களாகிய உங்கள் வார்த்தைக்காகத்தான் நான் அந்தச் சைக்கிள் கடை ஆளையும், மற்றவர்களையும் வெளியே விடச் சொல்லி ஆர்.டி.ஓ.வுக்கு ஃபோன் பண்ணினேன். இல்லையானால் பட்டமளிப்பு விழா முடியற வரை விட்டிருக்க மாட்டாங்க. ஐ ஹேட் ஹிம் லைக் எனிதிங். இராவணசாமிக்கு இந்த ஆளையும், உங்கள் மணவாளனையும், இன்னொரு டிரேட் யூனியன் காரியதரிசி இருக்கானே - அவன் பெயரென்ன? - அவனையும் அறவே பிடிக்கலை" - என்று துணைவேந்தர் பேசப் பேச அவருடைய சுயரூபம் தெரியத் தொடங்கியது. தங்கள் தந்திரத்தை அவர் புரிந்து கொள்ளாமல் முழுமையாக நம்பிவிட்டதைப் பார்த்து அவர் மேல் உள்ளூறப் பரிதாபப்பட்டார்கள் அவர்கள்.

"எங்களைப் பற்றிக் கவலைப் படாதீர்கள் சார்! நாங்கள் நியாயமாக நடந்து கொள்வோம். நியாயமும் நேர்மையும் தான் எங்களுக்குப் பெரிது. நீங்களே விரும்பாவிட்டால் கூட நம்முடைய யுனிவர்ஸிடயின் நற்பெயரைக் காப்பாற்ற எதைச் செய்ய வேண்டுமோ அதை நாங்கள் செய்வோம்" என்று கூறிவிட்டு மேலும் அவரோடு பேசிக் கொண்டிருக்க விருப்பமின்றி விடை பெற்றான் பாண்டியன். மற்ற மாணவர்களும் அவனோடு துணைவேந்தர் அறையிலிருந்து வெளியேறினார்கள்.

வெளியே வந்ததும் ஒரு மாணவன் பாண்டியனின் காதருகே, "அதென்னப்பா வி.சி.யிடம் அப்படி உறுதி மொழி கொடுத்தே? 'நீங்களே விரும்பாவிட்டாலும் நியாயத்தைக் காப்பாத்துவோம். யுனிவர்ஸிடயின் நற்பெயரைக் காப்பாற்றுவோம்'னா என்ன அர்த்தம்?" என்று கேட்டான். அதற்குப் பாண்டியன்,

"அர்த்தம் எல்லாம் சரியாத்தான் இருக்கு பிரதர்! வி.சி. ஏமாந்த மாதிரி நீயும் ஏமாறாதே! என் வார்த்தைகளை நமது நோக்கில் சிந்தித்துப் பார்! அர்த்தம் புரியும். நான் எதிலும் 'காம்ப்ரமைஸ்' செய்து கொள்ளவில்லை என்பது புரியும்" என்று சிரித்தபடி பதில் கூறிய பின்பே அந்த மாணவனின் சந்தேகம் தீர்ந்தது.

Gowtham Web Services

Our Websites: www.chennailibrary.com, www.samaiyalarai.com, www.tamilthiraiulagam.com,
www.inbasutrula.com, www.siruvavulagam.com, www.chennainetwork.com, www.kovainetwork.com,
www.madurainetwork.com, www.trichynetwork.com, www.nellainetwork.com, www.salemnetwork.in,
www.indiainfolibrary.com, www.wowcricket.com, www.gowthampathippagam.com